

N:o 232.

Af Herr **Per Nilsson** från Christianstads län: Om nedsättande af dels minimibeloppet för bränvinstillverkning till 100 kannor per dygn och dels tillverkningsafgiften till 50 öre per kanna.

Äfven med den nya gällande Kongl. Förordningen angående villkoren för bränvinstillverkningen anse jordbrukarne i den ort, jag representerar, sig i allmänhet missbelätne, hufvudsakligen därför, att det minsta tillverkningsbelopp på dygn, för hvilket anmälan får ske, bibehållits vid 300 kannor, och att beloppet af tillverkningsafgiften bestämts till 60 öre per kanna af 50 procents styrka. I en ort sådan som större delen af Östra Göinge härad, der jordbruken i allmänhet äro små och hemmanen långt aflägsna från hvarandra, samt vägarne dem emellan till följd af markens kuperade och steniga beskaffenhet svåra att färdas, måste bildandet af bolag för bränvinstillverkningens bedrivande alltid möta stora hinder. Men de små jordbrukarne äro dock för sin magra jord i största behof af de fördelar, som genom det vid nämnda tillverkning uppkommande affall kunna beredas åt densamma. Skola de, såsom nu är förhållandet på många ställen, nödgas transportera sina produkter öfver en mil till närmaste bränneri, gå de icke blott helt och hållet i mistning af ofvan nämnda fördelar, utan måste äfven vidkännas ganska dryga forslingskostnader. De kunna således i intet afseende täfva med de bättre lottade orternas jordbrukare. Detta insågs äfven af det sammansatta Utskottet, hvilket behandlade bränvinslagstiftningen vid 1859 och 1860 årens riksdag, hvilket derföre föreslog, att den minsta tillverkningen på dygn, för hvilken anmälan finge ske, skulle vara, då bränvinstillverkningsrättigheten grundade sig på egandet eller innehafvandet af jord, 100 kannor. Den höga tillverkningsafgiften nedtrycker och hämmar äfven betydligt bränvinstillverkningen i de smärre brännerierna, hvilkas egare till följd af sakens natur, måste vidkännas högre tillverkningsafgift än dem, som drifva denna rörelse i större skala. Jag vågar derföre vördsamt föreslå,

- 1:o) att minimibeloppet för tillverkning af bränvin måtte, der rättigheten till en sådan tillverknings bedrivande grundar sig

på egande eller innehafvande af jord, bestämmas till Ett-hundra kannor per dygn; och
2:o) att tillverkningsafgiften måtte nedsättas till femtio öre per kanno af 50 procents styrka.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 28 Januari 1867.

Per Nilsson.

N:o 233.

Af Herr P. Nilsson från Christianstads län: Med förslag rörande sättet för väljande af deputerade till markegångstaxornas upprättande.

Upprättandet af de s. k. markegångstaxorna har från längre tider tillbaka varit uppdraget åt Riksståndens deputerade. Dessa taxor hafva under sednare åren blifvit af ännu mera vikt än förut, i afseende på förhållandet emellan räntegifvare och räntetagare, sedan den på lön anslagna tionden till större delen skall lösas efter medelmarkegångspris. Men då Riksstånden numera upphört att finnas till, torde någon särskild bestämmelse erfordras om grunderna och sättet för väljande af deputerade till markegångstaxornas upprättande. I detta afseende vågar jag derföre vördsamt föreslå,

att halfva antalet af de ombud inom hvarje län, som erfordras för markegångstaxans upprättande, måtte väljas af länets landsting, och andra hälften utses af å kommunalstämma valde ombud vid sammanträde inför Häradsrätten.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 28 Januari 1867.

Per Nilsson

från Kristianstads län.